

Ragnhild Goldschmidt.

Tale ved en Mindefest i Kvindelig Læseforening.

Da Budskabet om Frøken *Goldschmidt* Død naaede Læseforeningen, fandt den almindelige Følelse Udtryk i Spørgsmaalet: Hvad skal vi gøre? og det var i Virkeligheden den Form, Sorgen først antog hos os alle: Hvad skal vi dog gøre uden hende? Vi kan jo slet ikke undvære hende. Saa efterhaanden kom vi til at sige til os selv, at vi *maatte* undvære hende, og lidt efter lidt fordybede Tanken sig ikke saa udelukkende i Sorgen over det, vi har mistet, over den Plads, der staar tom, det Arbejde, der er afbrudt, men kom ogsaa til at dvæle ved Glæden over det, vi har ejet, over det Menneske, der fyldte sin Plads saa helt, over den Gerning, der er gjort, over de mange synlige og usynlige Spor, der er blevet tilbage, baade i den ydre Verden og i Menneskers Sind. Og mig er det ogsaa naturligt i dette Øjeblik at dvæle ved, hvad vi har ejet i Frøken Goldschmidt, hvad hun var, og og hvad hun virkede.

Hvad hun var? Ja vi kender hende jo allesammen; selv om mange her maaske kun har set og talt med hende en enkelt Gang, selv om de kun kender hende fra vore aarlige Generalforsamlinger, saa er jeg vis paa, de har faaet et klart og bestemt Indtryk af hende. Hun var en saa klar Personlighed, hendes indre Liv havde saa stærkt præget hendes ydre Fremtræden, hendes Ord og hendes Maade at tale paa, at det første Indtryk, man fik af hende, i Grunden var rigtigt, — Indtrykket kunde blive rigere og dybere, men i det væsentlige forandrede det sig ikke, naar man lærte hende nærmere at kende. Og dette Indtryk, det, som jeg selv fik den første Gang, jeg talte med hende, og det, som vistnok er levende hos Dem alle, det er Indtrykket af den *livfulde* og *idéfulde* Personlighed. Det var *Hoved*indtrykket; man fik ganske vist ogsaa Fornemmelsen af en skarp klar Forstand, af en energisk, selvstændig, modig Personlighed, men det alt beherskende Indtryk, det, som vakttes igen og igen, det var Indtrykket af *Livfuldhed* og — for at laane et Ord af Digteren *Goldschmidt* — af *Idésans*: Der laa som en Glans over hende, et Skær fra den gamle romantiske Tid da Guderne legede med Guldtavl paa Idasletten og var glade.

Jeg har hørt Folk sige, at naar Frøken Goldschmidt kom ind